

Kerti óda

Giliszták, eleven, tekergő
cipőfűzők, ti! a rögök
bakancsát hogy tartjátok össze?
Hogy szét nem mállott még a föld,

s fák lépegetnek benne nyárba
tavaszból s őszből tél fele,
rózsás zsinórok, hála, hála
tinéktek! ezzel van tele

a szívem, míg a kertet ásom,
miközben tűz reám a nap,
s eszembe villan – tán a mennybolt
gilisztái a sugarak, –

a kékséget furkálva egyre
(ezért oly porhanyós a lég)
lehullnak végül fára, gyepre,
és féreg-testük ott elég.

Elégedett az égi kertész,
és tán a mennyek susztere
is, ki a legfénylőbb sugárral
Isten bakancsát fűzi be.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)